

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116200042
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116200042.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne F. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. X, XXX XX R., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému R. O. Y., Y., so sídlom R. XX, XXX XX U., Z.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13C/1/2016-75 zo dňa 09. januára 2018, takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalobu zamieťa.

Žalovaný má nárok voči žalobkyňi na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 131, § 132 ods. 1, § 137, § 180, § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa podanou žalobou sleduje a uplatňuje ochranu pred úrokmi a poplatkami a ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, teda že jej záväzok z napadnutej zmluvy nezahŕňa poplatky a úroky a že nie je viazaná napadnutými ustanoveniami spotrebiteľskej zmluvy (neprijateľnými zmluvnými podmienkami). Žalobkyňa sa teda domáha toho, aby sa rozhodlo, že žalovaný nemá právo na úroky a poplatky z poskytnutého úveru, že ňou označené ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy sú neprijateľné, resp. neplatné a to z dôvodu, že sa úver pre absenciu predpísaných zákonných náležitostí podľa zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov a označené ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

4. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie popísal všeobecné východiská určovacej žaloby, pričom poukázal najmä na naliehavý právny záujem na súdnom konaní vychádzajúc z podstaty a zmyslu súdneho konania, ktorý teda musí byť daný vždy. Vo vzťahu k predmetnej určovacej žalobe uviedol, že žalobkyňa procesne odôvodnila svoj návrh len tým, že chce vedieť, aký je jej skutočný dlh očistený od úrokov a poplatkov a že naliehavý právny záujem podľa nej vyplýva priamo aj z ustanovení hmotného práva § 53 Občianskeho zákonníka, ďalej z ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa ako aj z ust. § 298 C.s.p., a tiež s poukazom povinnosti štátu zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol takou podmienkou viazaný. Takéto dôvody však podľa názoru súdu naliehavý právny záujem na žiadanom

určení neodôvodňujú. Uviedol, že z predloženej žaloby nie je zrejmé (súdnej) ochrany ktorého svojho konkrétneho (hmotného) subjektívneho práva a prečo sa žalobkyňa v tomto súdnom konaní domáha. Ak ide iba o požiadavku, aby súd autoritatívne bez ďalších osobitných dôvodov, resp. právneho záujmu vyplývajúcej napr. z nejakých dôležitých individuálnych okolností veci deklaroval to, čo vyplýva priamo zo zákona, nie je zrejmé na ochranu akého ohrozeného alebo porušeného práva žalobkyne by to malo slúžiť. Uviedol, že jej právo, že úver je bezúročný a bez poplatkov nie je nijako ohrozené alebo porušené. Ak by pritom išlo o posúdenie prípadného bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného (ktoré žalobkyňa ani len netvrdí), poukázal na to, že v takom prípade by bola na mieste eventuálne priamo žaloba na plnenie, kde by sa otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti riešila ako predbežná, a súčasná žaloba je tak pre absenciu naliehavého právneho záujmu kvôli absencii konečného riešenia veci nedôvodná. Okrem nedostatku naliehavej potreby osobitného určovania neexistencie dlhu v užšom zmysle slova pritom upozornil aj na to, že v danom prípade žalobkyňa požaduje určenie neexistencie práva len vo vzťahu k časti jej právneho vzťahu založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, a to k zmluvným úrokom a poplatkom, a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, avšak požadované rozhodnutie nie je spôsobilé vyriešiť celý komplex právnych vzťahov so žalovaným, neurčuje jeho pevný rámec, neumožňuje dať odpoveď na otázku žalobkyne akú sumu je vlastne žalovanému ešte celkovo dlžná, a nevylučuje tak ďalšie právne spory v budúcnosti. Aj z toho pohľadu je tak toto konanie zbytočné.

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žiadny osobitný predpis však možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovuje, a teda ust. § 298 C.s.p. vo vzťahu k ust. § 137 písm. d) C.s.p. rozhodne žiadnym osobitným predpisom (zákonom) nie je, a teda osobitný význam a ani osobitnú možnosť takejto žaloby pre dotknutého spotrebiteľa osobitne nezakladá a na podanie takejto osobitnej žaloby tak individuálneho spotrebiteľa ani neopravňuje. Poukázal tiež na to, že aktuálna žalobkyňa je alebo bola na súde prvej inštancie účastníčkou takmer 30 rôznych súdnych sporov, pričom prevažná časť z nich (iniciovaná žalobkyňou) má podľa popisu ich predmetu zrejme obdobnú určovaciu povahu, čo súd len utvrdilo v pochybnostiach o primeranosti a účele postupu žalobkyne a podporuje úvahy o neúčelnom využívaní, či skôr účelovom zneužívaní alebo nadužívaní inštitútov práva na súdnu ochranu. V súvislosti s úvahami o (ne)potrebe (naliehavého) právneho záujmu na požadovanom určení pritom nestačí a neprichádza do úvahy ani prípadný jednoduchý poukaz na ust. § 3 ods. 3 a 5 Zákona č. 250/2007 Z. z.. Ďalej uviedol, že ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nadobudlo účinnosť od 01.01.2018 a predmetná žaloba bola podaná ešte pred týmto dátumom, a teda argumentom a contrario by malo byť zrejmé, že doposiaľ bez tohto ustanovenia možnosť takejto žaloby z osobitného predpisu nevyplývala a prípustná nebola, pričom okrem toho je uvedený právny predpis podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore s ústavou. Uviedol, že v tomto prípade uvažoval aj nad prerušením konania a podania návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, takýto návrh je však podmienený tým, aby súd dospel k záveru o povinnosti aplikácie napadnutej normy, k čomu však v danom prípade zatiaľ nedošlo, a preto zo všetkých uvedených dôvodov žalobu zamietol.

6. Nad rámec uvedených procesných dôvodov uviedol, že z hmotnoprávneho hľadiska považuje žalobkyňou označený spotrebiteľský úver nepochybne za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak vo vzťahu k určeniu označenej zmluvnej podmienky o poplatku za odklad splátok za neprijateľnú má súd za to, že uvedená zmluvná podmienka je nepochybne neprijateľná. Okrem toho, že z hmotnoprávneho hľadiska súd nevidí dôvod na odklon od právoplatného rozsudku vo veci 9C/140/2013 na ktorý v žalobe poukázala žalobkyňa, má súd za to, že uvedený poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňou označené zmluvné podmienky sú teda aj podľa názoru súdu nepochybne neprijateľné a ak by mal súd žalobu posudzovať výlučne z hmotnoprávneho pohľadu, považoval by ju vo všetkých bodoch petitu za plne dôvodnú a teda zamietol ju výlučne len z vyššie uvedených, no veľmi podstatných procesných dôvodov. Žaloba tak bola zamietnutá len z procesných dôvodov.

7. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný bol v tomto konaní úspešný v celom rozsahu, a preto mu súd voči žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% o výške náhrady ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti predmetného rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že svojou podstatou je napadnutý rozsudok súhrnom argumentácie popierajúcej základný pilier spotrebiteľského práva tak únijnej ako aj na vnútroštátnej úrovni, ktorým je ochrana spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a popiera povinnosť súdov určovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nielen z úradnej moci, ale aj na základe návrhu spotrebiteľa. Čo sa týka zmluvnej podmienky, tak uviedol, že neprijateľnosť zmluvnej podmienky nie je podľa zákona nijako daná tým, či spotrebiteľ už nejakou nezasiahla alebo ho nezasiahla a či sa prípade domohol ochrany proti obchodníkovi dovoľaním sa iného právneho inštitútu, ako je neprijateľnosť zmluvnej podmienky a je jedno či sa spotrebiteľ bráni pred nekalými obchodnými praktikami obchodníka, požívajúceho neprijateľnosť zmluvnej podmienky pred zmluvou, počas jej plnenia alebo po splnení. Ochrana sa musí spotrebiteľovi vo všetkých časových vymedzeniach poskytnúť za stavu, že k nim došlo pred záväzkom počas jeho plnenia, ale aj po jeho splnení. Právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľských veciach je daný vždy a je daný samotným spotrebiteľským právom. Vo vzťahu k § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. poukázala na to, že by nemali byť už žiadne pochybnosti o tom, že od 01.01.2018 sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, keď to ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. výslovne umožňuje, a to práve s odkazom na § 137 C.s.p.. Úvahy súdu o neústavnosti citovaného ustanovenia sú podľa jej názoru nedôvodné a opierať sa o takéto tvrdenie ani nie je v kompetencii všeobecného súdu bez podania prejudiciálnej otázky. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorými boli zrušené alebo zmenené rozsudky okresných súdov, ktorými boli zamietnuté žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Poukázala na to, že súd prvej inštancie vykladá ust. § 137 C.s.p. tak, ako keby tento uzákoňoval taxatívny výpočet možných žalôb, brániac spotrebiteľovi podať žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Poukázala na to, že už samotný zákon č. 250/2007 z. z. jej poskytuje dostatočnú legitimitu na podanie určovacej žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ale aj na iné určovacie žaloby s cieľom ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom k ust. § 298 C.s.p. a § 137 C.s.p. potom navrhla položiť prejudiciálne otázky. Ďalej poukázala na to, že ochrana slabšej strany sa stáva ústavnoprávnym princípom. Pre úplnosť dodala, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval jej účasť na najmenej takmer 30 rôznych súdnych sporoch, tak toto zdôraznenie by nemalo byť namierené hlavne proti nej, ako jednej z množstva preuvereňovaných spotrebiteľov, ale predovšetkým proti nebankovým subjektom a bankám a proti systému a podmienkam poskytovania úverov v SR v skorších rokoch, keď na území SR v praxi nefungovalo spotrebiteľské právo. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

13. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie

predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatnenie, prípadne štádia civilného procesu.

14. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podaní žaloby.

15. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby založil na rozhodnutí, že z procesných podmienok neboli splnené podmienky na konanie vo veci samej, nakoľko v predmetnom prípade absentuje naliehavý právny záujem žalobkyne na podaní žaloby.

16. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala rozhodnutia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX, a tiež vyhlásenia neprijateľnosti zmluvných podmienok - Dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v odklade maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru/revolvingu a odplaty za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu.

17. Odvolací súd poukazuje na to, že súdna prax za určovaciu žalobu považuje aj žalobu o bezúročnosť a bezpoplatkovosť právneho úkonu ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa, pričom naliehavý právny záujem je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, a to predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný s podaním určovacej žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009).

18. V predmetnom prípade žalobkyňa odôvodnila svoj naliehavý právny záujem tým, že chce vedieť aký je jej skutočný dlh očistený od úrokov a poplatkov a že sleduje ochranu pred úrokmi a poplatkami a ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nemá inú možnosť ako zistiť, či úver je alebo nie je bez úrokov a bez poplatkov (a najmä nemá k dispozícii žalobu o plnenie, ktorá by k preplateniu poskytnutej istiny z jej strany umožňovala podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, kde by bola otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti skúmaná ako predbežná), je teda nepochybné, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ domáhala vyriešenia otázky, aký je jej skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatenosti zmluvy týkajúcej sa odplaty. Postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky sa tak stane istejším a nebude vystavená sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je uplatňovaná žalovaným ako veriteľom v rozpore s právnou úpravou zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň odvolací súd dáva do pozornosti, že na podanie žaloby na peňažné plnenie je aktívne legitimovaný iba veriteľ, pričom tento takúto žalobu doposiaľ ešte nepodal. Z uvedeného teda vyplýva že v predmetnom prípade na strane žalobkyne existuje naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru.

19. Odvolací súd navyše poukazuje aj na to, že naliehavý právny záujem na určení bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru vyplýva aj zo samotného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V danom prípade naliehavý právny záujem je daný, pretože len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty v ktorom sa žalobkyňa nachádza a pretože len deklaroványm vyslovením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a deklaroványm vyslovením neprijateľnosti zmluvnej podmienky môže argumentovať vo vzťahu k žalovanému. V takýchto prípadoch sú práve samotný spotrebiteľ a jeho majetková sféra v ohrození, a preto žalobkyňa v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúcich v zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, z čoho taktiež vyplýva naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

20. Určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky odôvodňuje ust. § 137 písm. c) C.s.p. v nadväznosti na ust. § 298 ods. 2 C.s.p., ktorý priamo ukladá súdu, aby v prípade určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky uviedol vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky. Ako bolo už uvedené vyššie, právo žalobkyne domáhať sa určenia takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplýva aj z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, z čoho vyplýva, že spotrebiteľ má naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky za situácie, že samotný súd prvej inštancie zistil neprijateľnosť zmluvnej podmienky a v závislosti od toho aj vo veci rozhodol. Odvolací súd navyše poukazuje na to, že hmotnoprávny zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok pritom vyplýva z § 53 Občianskeho zákonníka a z § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

21. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že v súlade s ust. § 298 C.s.p. je vyhlásenie neprijateľnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore záväzná iba inter partes (pre strany sporu) a len v prejednávanej veci, v žiadnom prípade nie je záväzná erga omnes (pre každého).

22. Vzhľadom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že žalobkyňa má v predmetnom prípade naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvorenej zmluvy so žalovaným, ako aj na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok. Z uvedeného dôvodu preto v zmysle § 398 ods. 1 písm. b) C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre prípadne zistený rozpor s právnou úpravou spotrebiteľských úverov zakotvenou v zákone č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, prípadne s ďalšími predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa, ako aj opätovné posúdenie a skúmanie neprijateľnosti zmluvných podmienok, teda či tieto zmluvné podmienky bránia priznaniu plnenia, na ktoré by inak vznikol nárok.

24. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).